

[Gade]

partier i dag, der grundlæggende vil udtrykke, hvad meningen egentlig er, nemlig at det er en permanent position og derfor også på lang sigt betyder, at vi går til regeringskonferencen i 1996 med den grundholdning, der ligger i det nationale kompromis.

Jeg forstod fru Annette Just sådan, at der så var spørgsmålet om, hvad de andre lande mener, og at fru Annette Just mener, at vi kan bestemme over alle lande altid. Jeg holder mig sådan set til det, alle unionsmodstandere sagde før den 2. juni, og jeg tror egentlig også, at fru Annette Just og jeg var enige om det – hvis jeg må være så fri. Jeg vil citere fra den erklæring, som Folkebevægelsen mod EF, Danmark 92, Fagbevægelsen mod Unionen, Frihedsbrev 92 og Nødvendigt Forum udsendte i maj måned 1992:

»Unionsmodstanderne er enige om, at Danmark ikke skal bruge sin ret til at hindre andre i at gennemføre Unionen uden os. Et nej den 2. juni betyder derfor, at Danmark fortsætter i EF og det indre marked, men afviser ...«, og så kommer de fire afvisninger, som vi har i Edinburghafgørelsen.

Sagen er, at er der nogen, der lagde op til, at vi kunne få en forhandlingsløsning i en konstruktion som den, vi har her, er det de bevægelser, der agiterede sammen med os for et nej den 2. juni. Jeg synes, at vi skal vurdere det på indholdet. Vi fik reelt en slags forhandling; de ville ikke kalde det en forhandling, men det var en slags forhandling. De 11 lande sagde, at de godt kunne lide Maastrichttraktaten, og så blev det til en sær aftale, som gav Danmark et rum for sig selv. Vi fik forbedringer for hele EF med hensyn til nærhed og åbenhed, og vi fik dermed også sat en ny udvikling i gang.

(Kort bemærkning).

Ivar Nørgaard (S):

Fru Annette Just bragte et fejlцитat af mit indlæg, og jeg skal derfor med formandens til-ladelse irettesætte hende ved klart at citere mig selv:

»Det er Socialdemokratiets holdning, at grundlaget for den danske EF-politik også efter 1996 fortsat er det nationale kompromis.«

(Kort bemærkning).

Annette Just (FP):

Først og fremmest til hr. Ivar Nørgaard, mens jeg husker det, for jeg har ikke fået det skrevet op. Hr. Ivar Nørgaard sagde ikke, at dette kompromis gælder indtil næste regeringskonference. Jeg indrømmer, at det var mig selv, der drog den konklusion, at næste regeringskonference er sat til 1996; det var altså derved, at tallet fremkom. Hr. Ivar Nørgaard må undskylde, hvis jeg drog en forhastet konklusion, men jeg troede faktisk, at der var enighed om, at næste regeringskonference var indkaldt til 1996.

Hr. Gade vil jeg godt lige gøre opmærksom på, at Folkebevægelsen, Junibevægelsen og Fremskridtspartiet absolut ikke har samme politiske baggrund, men vi er enige om målet, og jeg går ikke ud fra, at det er forbigået hr. Gades opmærksomhed, at vi stadig har samme mål: vi ønsker et nej til den udvidelse af EF, som gør det til en fælles union.

(Kort bemærkning).

Ivar Nørgaard (S):

Jeg modtager naturligvis gerne fru Annette Justs undskyldning, men lige for at tydeliggøre det, der har givet anledning til fru Annette Justs misforståelse, er det sådan, at Edinburghafgørelsen har samme varighed som Maastrichttraktaten, og derfor må man nødvendigvis sige, at når der bliver en regeringskonference, er både Edinburghafgørelsen og Maastrichttraktaten til fornyet debat, men Socialdemokratiet vil som udgangspunkt for denne debat sige, at vi har vores nationale kompromis, som altså indebærer de fire særordninger.

Formanden:

Hr. Gade for en kort bemærkning, og så regner jeg med, jeg kan slutte de korte bemærkninger i denne omgang.

(Kort bemærkning).

Gade (SF):

Jeg håber, at fru Annette Just nu har forstået, at hun ikke havde ret før.

Jeg må sige til fru Annette Justs betragtninger om, at Junibevægelsen og Fremskridtspartiet har samme mål for EF, at det ved jeg ikke, men at jeg da synes, det var synd for Junibevægelsen. I hvert fald vil jeg gerne benytte lejligh-